

TK

Vztahy

Moje dcera „antirouška“

Mojí dceři Simoně je třicet let, je vdaná a má dvouletou holčičku. Bydlíme v rodinném domku a donedávna nám soužití docela klapalo.

Dcera byla vždycky tvrdá palice, jejím krédem je plout proti proudu, zkrátka tělem i duší rebelka. Někdy to bylo úsměvné, jindy na pěst, ale dalo se to přežít bez větší újmy na zdraví.

Tedy dokud nepřišel Covid-19. Víím, že na tohle téma už byly napsány stovky článků. Stovky příběhů. Ale pokud to člověka nezasáhne na vlastní kůži, vnímá spory příznivců roušek s jejich odpůrci s jakýmsi udiveným nadhledem.

Dcera o sobě hrdě prohlašuje, že je „antirouška“. Nehodlá prý přijít o svoji svobodu (kterou si vzhledem k věku fakt nevybojovala) a nenechá si nasadit náhubek. Libuje si v téhle terminologii a teď jí nadchlo slovo „covidismus“. Jakési synonymum pro komunismus.

Je jí úplně fuk, že patřím k rizikové skupině, protože jsem (možná jen dočasně) zvítězila nad rakovinou. Prý panikařím, jelikož jsem se nechala ovlivnit propagandou, jejímž jediným cílem je byznys. Covid je výmysl. Pokud „něco chytnu,“ tvrdí, bude to obyčejná chřipka. Vykřešu se z toho. Ostatně jako vždycky. Vždyť jsem se vyléčila i z té rakoviny.

Dceřin pohled na věc nezměnil ani fakt, že se covidem nakazil v práci její manžel. Nebyl na tom vůbec dobře a dobu nemoci strávil u své matky, aby nás neohrozil. Měl tam svůj pokoj a matka mu dávala jídlo před dveře. Dcera se mohla potřhat smíchy. Prý netušila, že si vzala hypochondra. Mamánka. Pokrytce. Nemoc jenom hrál, aby doma nemusel nic dělat. Aby se mohl „zdekovat“. Však už měla dávno podezření, že si chce život zařídit po svém, bez ní. Nějaký čas jim to neklapalo, vykládá mi, a teď se mu naskytla báječná příležitost se vytratit. Jen ať si u maminky zůstane, hlavně když bude platit na dcerku.

Simona sedí věčně u počítače a na sociálních sítích si píše se stejně naladěnými lidmi. Těší se na nějakou peprnou demonstraci. Zatím žádnou nevynechala, ale byl to čajíček. Nejlepší by byl ostrý zásah policie a pěkná fotka mé zmlácené dcery v novinách.

Někdy mám pocit, že se zbláznila. Nebo že jí chybí dobrodružství. Prostě se nudí. Přece není normální, aby dospělý, poměrně inteligentní člověk popíral tak zřejmá fakta o epidemii, jako je počet nemocných (včetně jejího manžela) a zemřelých.

Lydie

Zaznamenala Dagmar Morenová

Názor psychologa

Vážená paní, zrovna vám asi nemusím vykládat, že „anti“ program nepředstavuje o nic větší míru svobody, než slepá poslušnost. Smysl má možná ve chvíli, kdy ohrožují především sám sebe. Tak se dalo nahlížet za našeho mládí na svobodomyšlné spolužáky, kteří odmítali nosit do výuky místo šály pionýrské šátky a na prvního máje se hromadili důsledně jinde než na seřadišti prvomájového průvodu. Nedávno se – aby také ne?!? – přihlásil k antirouškařům nejoblíbenější z našich žijících exprezidentů, jakož i jeden z presidentských kandidátů v USA. U obou jde zcela jistě i o potřebu patřičně se zviditelnit. Vaše rebelka by se asi dost ošívala, kdyby jí došlo, do jaké společnosti se tím svým vzdorem dostala.

Ať si holka dělá, co chce, vy však máte plné právo chránit sebe. Včetně toho, že budete od lidí kolem vás vyžadovat, aby to respektovali. Nepouštějte se do akademických debat o rizicích nákazy, jen si klidně a bez výčitek svědomí trvejte na svém. „Chceš se mnou mluvit? Chceš, abych pohlídala vnoučata? OK, tak si ale vezmi roušku“.

PS.: V jednom může mít dcerka pravdu – její muž by se možná docela rád „zdekoval“ i bez zdravotních rizik – mít za ženu „antiženu“ je snad ještě náročnější než být mužem Xantipy.

PhDr. Petr Šmolka

Poradna pro rodinu,

Jordana Jovkova 5, 143 00 Praha 12